

ning, en endelig Ordning, saa maa man træffe den paa Grundlag af at sikke Natursmørets Renomme og Kredit i Udlandet og ved Siden deraf tage det Hensyn til den indenlandske Konsum, som det er muligt. Saa vidt jeg skjønner, staar Regjeringens Forslag netop ogsaa paa det Standpunkt. Enkeltbederne deri antager jeg saa kunne være Gjenstand for en nærmere Drøftelse. Men jeg siger ogsaa, som af en æret Taler fremhævet, at en endelig Ordning i dette Dødblik tror jeg vil være en Umulighed, og hvis vi ikke kunne naae til Andet, kunne vi i ethvert Fald naae til et midlertidigt Grundlag for en videre Forhandling i Sagen, indtil Anstuelserne have klaret sig saaledes, at Grundlaget for en endelig Ordning er tilveiebragt bedre, end jeg skjønner, det foreligger i Dødblikket.

Ovesen: Efter de faldne Udtalelser, i det Mindste med Undtagelse af den sidste, skulde man jo antage, at det høie Thing i sin Helhed stod paa det saakaldte rene Land i det Spørgsmaal. Den ærede første Taler, nemlig det ærede Medlem fra Langeland, og flere efter ham udtalte, at Ens Stilling til denne Sag i Grunden væsentligt berøede paa, hvilken Tro man havde paa det Spørgsmaal, da man ikke havde saadanne absolute Kjendsgjerninger at kunne støtte sin Overbevisning til. Da jeg er i det, som det synes meget sjældne Tilfælde, at jeg ikke deler hverken dette eller andre ærede Medlemmers Tro i den Retning, idet jeg er tæt ved at have den lige modsatte Tro, og saa maa anse ærede Medlemmers Tro nærmest som Overtro, skal jeg tillade mig nogle ganske korte Bemærkninger, skjøndt jeg selvfølgelig ikke tror, at hverken jeg eller nogen Anden kan fremføre nye Oplysninger i den foreliggende Sag efter den meget udførlige Drøftelse, den har modtaget i det andet Thing, inden den kom til os. Jeg vil derfor nærmest indskrænke mig til at udtale min Mening om det Indtryk, jeg har faaet, særlig af de Grunde, som det forekommer mig, at Bennerne af det saakaldte rene Land støtte deres Tro paa, og jeg har da hørt Mange udtale, at det var en aldeles almindelig Anstuelse, at Landbruget, Landmændene, ønskede en saadan Beskæmmelse for at faae det gode danske Smør beskyttet. Jeg skal nu ærlig tilstaa, at saavidt jeg veed, have saa godt som alle Landbosforeninger udtalt sig til Gunst for denne Opfattelse. Men jeg tror dog at have Lov til at tilføie, at selv om saa var, saa udgjøre vore Landbosforeninger, selv om de udtalte sig med fuldstændig Enighed, langtfra samtlige Landbrugere i Landet.

Jeg skulde tage meget feil, om Medlemsantallet i det Hele taget gik ud over et temmelig lille Mindretal. Dernæst har jeg lagt Mærke til, at Mange have støttet deres Mening om rent Land paa den meget stærke Bevægelse, der i denne Winter er foregaaet omkring i Landet, de mange Udtalelser, der ere faldne paa Folkemøder, gennem Adresser o. s. v. Jeg maa tilstaa, at jeg for min Part lægger saare ringe Vægt paa hele den Bevægelse, skjøndt jeg dog ikke tror, at jeg undervurderer den. Det forekommer mig, at denne Bevægelse i det Hele taget har været, om jeg saa maa udtrykke mig, noget utidig, noget mindre vel forberedt. Dersom man deraf vil slutte, at man her havde et almindelig udtalt Folkønske, eller en klart og bestemt udtalt Folkemening, saa vil jeg for min personlige Part aldeles bestemt modsette mig denne Betragtning. Jeg er nemlig aldeles overbevist om, at, dersom de ærede Herrer eller Andre vilde forsøge paa at foranstalte en Række Møder omkring i Landet om et Spørgsmaal, hvormed der virkelig havde dannet sig en afgjort Folkemening, saa vilde de i den Anledning kunne samle lige saa mange Tusinder, som det har været muligt at samle Hundreder paa alle de Smøremøder, der have været afholdte rundt om. Naar jeg ser paa hele den foreliggende Sag, saa forekommer det mig, at, dersom det høie Thing virkelig kunde gennemføre, at vi fik en Lov, der med saa Ord kunde udtrykke dette, at der skulde skabes rent Smørland, saa vilde de Herrer berede sig selv en meget stor Stusselse, og jeg tror, at det høie Thing ogsaa vilde berede det danske Landbrug ikke blot en stor Stusselse, men et stort Tab. Jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi jeg tror, at denne stærke Bevægelse, der i de sidste Aar har været med Hensyn til Anlæg af Andelsmeierier, ved en saadan Lov vilde faae for stærk en Fart, og det vilde i mine Dine være meget farligt. Dersom jeg ikke tager meget feil, saa er det danske Agerbrug for Tiden mer end nok forgjældet. Man siger, at der allerede er sat en saadan lille Sum som 15 Mill. Kr. i Anlæg af Føllesmeierier. Jeg veed ikke, om det er nøiagtigt, men jeg har hørt det opgive saaledes af Folk, der netop vare Benner af det rene Land, og det skulde ikke undre mig, dersom vi vedtog en saadan Lov, som de foregaaende Talere saa godt som enstemmig have ønsket, om vi da i Løbet af kort Tid fik Andelsmeierier til et Beløb af 15 Mill. Kr. til. Jeg tør nu ikke aldeles bestemt paatåa, om ikke Anlægget af disse Meierier baade har kunnet skabe og maaske ogsaa vil kunne skabe en ganske forbigaende Merindtægt i